

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1683/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., које заступа Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Република Србија – Високи савет судства – Привредни суд у Сомбору, кога заступа Државно правобранилаштво РС – Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 19/19 од 30.07.2019. године, у седници већа одржаној 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 19/19 од 30.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 19/19 од 30.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули, Прр 305/18 од 05.12.2018. године обавезан је тужени да исплати тужиоцима, на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, износ од по 400 евра са законском затезном каматом почев од 05.12.2018. године до исплате, у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије. Овом одлуком одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцима плати износ од по 2.600 евра са законском затезном каматом почев од 05.12.2018. године до исплате, у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије. Тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 19/19 од 30.07.2019. године, у ставу првом изреке, жалба тужилаца се делимично усваја и првостепена пресуда се преиначава у делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцима поред износа од 102.000,00 динара исплати и износ од 24.000,00 динара, док се у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и

непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка жалба тужилаца и жалба туженог одбијају, а првостепена пресуда потврђује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци преко заједничког пуномоћника подnose благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужилаца за новчано обештећење, због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 11/2010, а повреда наведеног права тужилаца је утврђена правноснажним решењима Привредног суда у Сомбору. О праву тужилаца на новчано обештећење и висини обештећења нижестепени судови су одлучили применом чланова 22, 26. и 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року, досудивши им новчано обештећење у износу од по 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом затезном каматом, док је у преосталом делу - за износ од по 2.600 евра у динарској противвредности обрачунатој на исти начин, тужбени захтев одбијен као превисоко постављен. У ревизији се указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији, као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима случаја, које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужилаца, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.08.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од по 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском пун. тужилаца од 26.10.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је постављен захтев за исплату од по 3.000 евра у динарској противвредности.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног

захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, то је Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке, применом члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић